

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Πρό ένενηντα περίπου χρόνων, σ' ένα μεγάλο αγρόκτημα του Τεάς, ζούν ο πάμπλουτος Ίσπανος άποικος δόν Αύγουστινος, ο γαμπρός του δόν Φάβιος, ιδιοκτήτης ανέξαρτητων χρυσωρυχείων στη θρυλική «Κοιλιάδα του Χρυσού», ο άδαστος στην άνδρεια και στην καλοσύνη κυνηγός Βουαροζέ, ο όποιος, παρ' όλα τά έξηντα του χρόνια, διατηρητέ ή νεανική του άνήρητη, και ή ώραιότητα και τολμηροτάτη Ροζάρια ή κόρη του δόν Φάβιου. Ο Φάβιος, μαζί με τό γενναίο σύντροφό του Πέπε, λείπει από μέρος στην «Κοιλιάδα του Χρυσού», όπου έχει πάει για να έποπεύσει στην άποστολή ενός φορτίου χρυσοφιδιού. Μα ό καιρός περνάει και ή άποστολή, ή όποια έπρεπε να έχη έπιστρέψει στο μεταξύ, δέν φαίνεται πούθενά. Η Ροζάρια, ό δόν Αύγουστινος κι' ο Βουαροζέ άνησυχούν τομερά για την τύχη του Φάβιου και τών συντρόφων του. Τέλος, φτάνει στην άγροικία ό Πέπε, ό όποιος τους διηγείται ότι ό πατέρας της Ροζάρια κι' οι σύντροφοί του βρίσκονται άποκλεισμένοι άπο στιγμή. Επυρόβησαν στην «Κοιλιάδα του Χρυσού». Αμέσως ό Βουαροζέ άρπάζει μια μεγάλη άποστολή, για να πάη να τους ένισχύσει. Στην άποστολή αυτή συμμετείχε, παρ' ό την θέληση του παππού της, κι' ή γενναία Ροζάρια, μαζί με τόν νεο Ίνδο Βαχιάτ, ό όποιος της έινε άφοσιωμένος, γιατί του έσωσε κάποτε τή ζωή. Μεταξύ τών άρχηγών τών Ίνδων πού έπετέθησαν κατά της «Κοιλιάδος του Χρυσού», έινε κι' ό τρομερός λησταρχος Ού' Σακάις, ό όποιος, μαθαίνοντας από κάποιο πρόδοτό την άποστολή ένισχύσεων στην «Κοιλιάδα», άποφασίζει να έπιτεθεί πρώτα έναντίον του καραβανιού.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

— Πάντως, είτε γαλήνια ό Βουαροζέ, είτε άπόψε, είτε άθριο μάς έπιτεθούν οι Ίνδοί, είμαστε άναχασιμένοι να τους νικήσουμε άποσπύρητο. Έν πρώτοις, για να καθαρσίσιμε τό δρόμο μας άπ' αυτούς τους ληστές κ' έπειτα για να μη μπορούμε να ένισχύσουμε με τή δύναμη τους τ' όσφύριους τους πού πολιορκούν τό φτοχό μου Φάβιο και τους γενναίους του συντρόφους στην «Κοιλιάδα του Χρυσού».

— Ω! θά νικήσουμε εύκολα αυτά τά καθάρματα! φώναζε ό Πέπε με τήν ήρωική έξείνη πελοήθη, χωρίς στην όποια έκανε θάματα.

— Κ' έτσι κ' έγώ θά λεγαριστώ με τόν Ού' Σακάις! είπε τότε ό Βαχιάτ, πού τά μάτια του έλαμπαν από μίσος πρós τόν τρομερό Ίνδο άρχηγό. Θά είμαι περσίγανος να νικήσω τόν έχθρό μου μπρός στά μάτια του Άνθιου της Έρημου!

Η είδησις, την όποια έφερε ό Βαχιάτ, ότι οι Ίνδοί έφορέζοτο να έπιτεθούν σε λίγο, δέν άρχισε να γίνη γνωστή σ' όλους τους άνδρες του καρβανιού. Μα τό δυσαρέστο αυτό νέο δέν τάραξε καθόλου τους τολμηρούς αυτούς κληγούς, οι όποιοι είχαν άπόλυτη έμπιστοσύνη στο Βουαροζέ και τόν Πέπε.

Όστόσο, κατά διαταγή των δυό τελευταίων, έξαιρετικά μέτρα έλήφθησαν για τή νύχτα, για να έινε έτοιμοι ν' άντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνο. Διπλασίασαν τους σκοπούς, οι όποιοι διατάχθηκαν να πυροβολούν άνύλητα όποιον θά τολμούσε να πλησιάση στην κατασκήνωσι. Μάξεραν έπίσης σορούς από ξερά κλαδιά, τά όποια θ' άνθιαν στην άνάγκη για να μπορούν οι ήρωές μας να βλέπουν μέσα στο σκοτάδι.

Τέλος, τό μέρος πού διάλεξαν για τήν κατασκήνωσι ήταν εύνοχό για τήν άμύνη τους έναντίον τών Ίνδων. Είχαν στρατοπεδεύσει στην άκρη του πυκνού δάσους, στο όποιο κατέληγε ή πεδιάδα κ' από τή μια μεριά τους προστατεύε μια βαθειά χαράδρα, ή όποια έζωνε πρós τή διεύθυνσι αυτή τό δάσος.

Καθώς δέ όλοι οι άνδρες του καρβανιού ήσαν άνθρωποι πού δέν έτρεμαν μπροστά στον κίνδυνο, καταλαβαίνει κανείς εύκολα πώς, έπειτα

άπ' όλα αυτά τά μέτρα, είχαν άπόλυτη συνείδηση ασφάλειας.

Η Ροζάρια άναπαύεται κάτω άπ' τή σπηνή της, ή όποια είχε στη θή στη μέση του στρατοπέδου. Είχε άποσφύδη εκεί λίγο μετά την έπιστροφή του Βαχιάτ, ό όποιος δέν θέλησε να μιλήση μπροστά της για να μην τήν άνησυχίση χωρίς λόγο.

Συντριμμένη από τους κόπους της ήμέρας εκείνης πού ήταν επίπονη από τις προηγουμένες, ή νέα κόρη κοιμόταν με τόν βαθύ έκνίνο ύπνο, πού μόνο ή νεότης τόν ξεφεί.

Η πρώτες ώρες της νύχτας είχαν περάσει χωρίς κανένα άποπο, όποιο.

Απόλυτη γαλήνη βασίλευε παντού. Σαρκικά όμοια, με τό χάρισμα, οφθαλμαίματα λίκων άκούστηκαν θάματα στην πεδιάδα.

— Α! αϊτό άναγγέλλει τους Ίνδους! είπε ό Πέπε. Μιούνη τα περιήρωμα τά οφθαλμαίματα τών λίκων, μα δέν μπορούν να ξεγυλάσουν κληγούς κληγούς σαν είμας.

— Ωστε θ' άρχισή κιάλας τό τουφεκίδι; είπε γαλήνια ό Βουαροζέ, ό όποιος, με τήν καρωπίνα στο χέρι, φύλαγε ό ίδιος σκοπό.

— Ω! θά δοίκα!... έπυρόβησε ό Πέπε πού στεκόταν θόθος κοντά στον σύντροφό του.

Έπειτ' από μερικάς στιγμές άκούστηκε μακριά κάποιος θόρυβος πού μεγάλωνε όσο πλησίαζε.

— Μα οι παληγκαράδες μας! φώναζε ό Πέπε, του όποιου τά μάτια έλαμπαν.

Πράγματι, σε λίγο ένας μαύρος όγκος φάνηκε πρós τό μέρος τής πεδιάδος.

— Ανάψτε τ' ό φωτιές! φώναζε ζωηρά ό Βουαροζέ. Όλοι στάματα!

Κά γρήγορα-γρήγορα, ό παλιός κληγός τών δασών τοποθέτησε τόν καθένα στη θέση του για τή μάχη. Αμέσως όλες ή διαταγές του έτετέλεσθησαν. Μια μεγάλη φωτιά ζώνανη φωτίσε τήν κατασκήνωσι, παρουσιάζοντας όλους τους άνδρες θόθους, έτοιμους ν' άποκρούσουν τους άντιπάλους τους.

Κ' έξαφνα δυνατές κραυγές άκούστηκαν πού φαινόταν σαν ναβγαιναν από στόματα δαιμόνων. Καί σχεδόν άμέσως σφαιρίματα βελών άκούστηκαν.

Τώρα ό έχθρός βρισκόταν σε μερικάς βηματίων άπόστασι από τό περιφράγμα της κατασκήνωσεως πού τό σχημάτιζαν τά κάθρα. Μπορούσε να δη κανείς καθαρά μέσα στη λάμψη τών φλογών τις άγριες και άποκρουστικές όψεις τών Ίνδων, οι όποιοι ήσαν ώλιμωμένοι με τόξα, με λόγχες, με τρεκώρια καί με καρωπίνες ακόμια.

Έχοντας έμπιστοσύνη στην άριθμιά, οι Ίνδοί δέν λάβαναν καμιά προφύλαξη. Η έπίθεσι τους ύπνιξε έξαιρετικά όρμηική, μα κ' οι Λευκοί τους πού έμεναν...

Όταν οι Ίνδοί πού βρισκόταν στην πρώτη σειρά, έφτασαν μπρός στο περιφράγμα και θέλησαν να τό προσπεράσουν, μα πυκνή όμοβροντή τους ύποδέχτηκε...

Αυτή ή βροχή τών σφαιρών σκόπισε τήν άταξία στη σειρά τών έπιτιθεμένων. Μα νέοι Ίνδοί έσπευσαν άμέσως ν' άντικαταστήσουν αυτούς πού σκοπίστηκαν κάτω ή έφυγαν και

Η Ροζάρια

τό κήμα τους ξεστόμασε με λύσσα πάνω στο πρόσωπο που σχημάτιζαν τα κάρρα και τ' άλλα εμπόδια.

Μιά πάλη σώμα με σώμα άρχισε, όταν, τέλος, μερικοί Ίνδοι κατόρθωσαν να γλιστρήσουν μες' απ' τα κάρρα.

Τότε τα μαχαίρια, τ' τσεκούρα κ' ο κεφαλοθραυστής άρχισαν να κινούνται τη δουλειά τους. Η μάχη ήταν μακροδύς και το αίμα έτρεχε άφθονο από τ' ένα κ' από τ' άλλο μέρος.

Τα σφαιλοκόμματα των Ίνδων, που ήταν τόσο τρομερά, ώστε θα μπορούσαν να κάνουν να παγώσει το αίμα και των πιο άτρομητων άνηκων, έδέσποζαν όλον το θορύβου της μάχης.

Στη λάμψη των άναμμένων φωτιών, ξεχώριζε, ανάμεσα στους άλλους, ένας Ίνδος πρ' το βαμμένο του πρόσωπο, τ' αριζτά χαρακτηριστικά του, τ' άγρια και γλογερά μάτια του, τον έκαναν να μοιάζει με άστραση της κολάσεως.

Κρατούσε στα χέρια του ένα τσεκούρι και με φωνές και χειρονομίες έρεθιζε τους άλλους Ίνδους. Ήταν ο Ούδ' Σακάμε!

Μιά πολεμική κωνική άκουστηκε τότε μες' απ' τις τάξεις των Λευκών... Την είχε βγάλει ο Βαχιάτ, ο οποίος άναγνώρισε τον Ίνδο ίσχυρό.

— Ο Ούδ' Σακάμε θα θέληση ν' άναμετρηθή με τ' ο Βαχιάτ; φώναξε ο νεαρός Κοιμάγγης με τις φλέβες τ' ου μετώπου του φουσκωμένες και με μάτια που έλαμπαν από μανία.

Και συγχρόνως, παραμέρισε τους Λευκούς, που βρισκόντουσαν κοντά του και άωρησε μπροστά.

— Ο Ούδ' Σακάμε άναγνώρισε κ' αυτός τόν έχρημό του κ' άπάντησε στην πρόκλησή του μ' ένα ατογγυό γέλιο.

— Έπειτα έγενεψε στους συντρόφους του, οι όποιοι κρούζαν βροχή από βέλη καντόν του νεαρού Κοιμάγγη, χωρίς ωστόσο ν' άν πετύχουν.

— Ο τελευταίος, κυριεύοντας από μιά τρελή όρση, δρασκελίσε τ' ο περσάκιμα και ξεχύθηκε στον ίαγονάρους ανάμεσα στους Έρυθροδέριμους που είχαν χάσει μπροστά στην τόλμη του.

— Άπλισμένος με μιά ματωρή λόγχη, ο Βαχιάτ κρούσε κ' άνοιγε, για τ' άφτάση ως τόν αντίπαλό του, ένα ματωμένο πέπρωμα.

— Σκύλοι! Όρλιαξε. Άφήστε τ' ο Βαχιάτ ν' άναμετρηθή με τόν πιο θαλάσσιο έχθρο του!

— Η άσυνλόγητη τόλμη που δέν ξεφύγε από την αντίληψη τ' ο Ούδ' Σακάμε. Και πρόσταξε διντά τ' ο άνδρας του να τόν πηλάβουν ζωντανό για να τόν βασανίσουν κατόπι.

— Μά η διαταγή αυτή δέν ήταν εύκολο να εκτελεσθή. Ο Βαχιάτ, με τ' ανθρωπότητα φουσκωμένα, με τ' ο στήθος του άνασηκωμένο σχημάτιζε γύρω του με τη λόγχη του έναν άπροσπεριστο κύκλο.

— Ωστόσο ήρθε στιγμή όπου, παρ' όλη του την ευκινήσια, παρ' όλες τις ήρωικές του προσπάθειες, ο νεαρός Κοιμάγγης βρέθηκε περικευλωμένος απ' όλες τις μεριές.

— Ένας έμιλος Έρυθροδέριμων τόν είχε ζώσει, στους όποιους ήταν πρ' ο εύκολο να τ' ο σπυρτίψουν το κεφάλι μ' ένα χτύπημα τ' ο τσεκούρου τους.

— Μά ο Ούδ' Σακάμε τούς είχε διατάξει να τ' ον πάνε ζωντανό κ' έτσι η ζωή του ήταν ιερή για τ' ον αντίπαλους του.

— Την κρίσιμη θέσι τ' ο Βαχιάτ την άντελήφθη γρήγορα ο Βουαροζέ, ο όποιος μαζί με τόν Πέπε, βρισκόταν παντού, όπου ύπήρχε κίνδυνος. Ένοιωσε μιά τρομερή άγωνία, βλέποντας τ' ο πλήθος τ' ον Ίνδων να σωριάζη κάτω τ' ο Βαχιάτ.

— Μά ο νεαρός Κοιμάγγης ήταν προικισμένος μ' έξαιρετική δύναμη. Πετόχησε άμέσως άπάνω, άποδινας τ' ον αντίπαλους του και με ήπινη λαχανισμένη, φώναξε στο Βουαροζέ:

— Φωτιά σ' αυτούς τ' ον σκύλους, έστω κ' αν πρόκειται να σκοτώσετε κ' έμένα μαζί τους!

— Έπειτα, έξαντλημένος απ' αυτή την προσπάθεια, ξανάπεσε βαρής κάτω.

Τότε ο Βουαροζέ, κρατώντας πάντοτε σ' άπόσταση τ' ον Ίνδους που προσπαθούσαν να τόν πλησιάσουν, πυροδότησε δυό φορές έναντιόν τ' ον αντίπαλων τ' ο Βαχιάτ.

Κάθε μιά από τις σφαίρες του σφίρισε κάτω κ' από έναν Ίνδο, ενώ οι άλλοι τρομοκρατημένοι, άποτραβήχτηκαν.

Τότε, ο ήρωικός Κοιμάγγης έπωφελήθηκε της στιγμιαίας συγχύσεως τ' ον αντίπαλων του. Μ' ένα τεράστιο πήδημα, πηδώντας σχεδόν πάνω από ένα κάρρο, βρέθηκε πάλι μέσα στην κατασκήνωσι.

Με τ' ο μαχαίρι στο χέρι του, κούταζε γύρω του, για να δη που είχαν την άνάγη του. Και βλέποντας μερικούς Ίνδους, που είχαν μπη μέσα στην κατασκήνωσι και είχαν έπιτεθή κατά τ' ο Βουαροζέ, άωρησε έναντιόν τους.

— Οι Ίνδοι, τρομαγμένοι από την έξαρτική του έπιθεσι, τ' ο έβαλαν στα πόδια κ' έτσι ο Βουαροζέ άπαλλάχτηκε απ' αυτούς.

— Η συμπλοκή βαστούσε δυό ώρες δόλιχες τώρα, δυό ώρες θανάσιμης άγωνίας και μανίας. Και τ' ο δυό μέρη είχαν άρχισι πεινά να κωράζονται.

— Η άπίστευτη των Έρυθροδέριμων ήταν πολυάριθμη, μά και μεταξύ τ' ον Λευκών ύπήρχαν άρκετοι νεαροί και πληγωμένοι.

Τέλος, πρώτοι οι Έρυθροδέριμοι, άποτραβήχτηκαν σ' άρκετη άπόσταση, πράγμα που έκανε για μιά στιγμή τόν Βουαροζέ και τ' ον συντρόφους του να έλλισουν ότι δέν θα επαναλάμβαναν την έπιθεσι τους.

— Μά η διάφραση τ' ον έλλείπων τους ήρθε σχεδόν άμέσως τραγική κ' άπροσδόκητη.

— Άξαφνα, ενώ οι Λευκοί άνάσταναν, έπειτ' από τ' οση ώρα άγρίας μάχης, μά έξορξισ τρομαχτική άντήχησε, όμοια με διοδροντία πυροβολαρχίας.

— Η έξορξισ αυτή σκόρπισε άμέσως στους Λευκούς την άναστάτωση και την σύγχυσι, γιατί είχε γίνει πρ' οω άκριβώς απ' την κατασκήνωσι τους, πρ' ος τ' ο μέρος τ' ος βαθείας χαράδρας, που άποτελούσε τ' ο καλύτερό τους άχύρωμα. Ήταν τ' ο άποτέλεσμα μιάς κατασκήνωσις έμπνεύσεως, που πρότει να την έξηγήσουμε εδώ.

— Ο Ίνδος άρχηγός, μόλις πληροφορήθηκε απ' τ' ον Άσνίνα τ' ος σταθμούς, τ' ος όποιους θα έκανε η άποστολή, η όποια πήγαινε πρ' ος ένισχυσιν τ' ον δ' ον Φαβίος ντε Μεντιάνα, έθεώρησε άπαραίτητο να τ' ος άναζόμη τ' ο δρόμο, πρ' ος άζόμα εισχωρήσει μέσα στο δάσος, σ' ον όποιο κατέληγαν οι λευκώνας.

— Η άναφορές τ' ον άνηκεντών του, συμπληρώνοντας τις άποκαλύψεις τ' ον Άσνίνα, τ' ον έκαναν να έμπιστευση αυτή την έπίθεσι. Κατέστρωσε λοιπόν ένα σχέδιο τολμηρό, βέβαια, μά όχι και άπραγματοποίητο, που, αν πετύχαινε, θα έκανε τ' ος έχθρούς του να πέσουν στα χέρια του.

— Να τ' ονα τ' ο σχέδιο αυτό, που ήταν εύκολο, για τ' ο φαντασθή κανείς, μά δύσκολο να τ' ο εκτελεσθή:

— Έίπαμε προηγουμένως πως η χαράδρα, όμοια με άβυσσο, περιβάλλοντας τ' ο δάσος, στην άρχη τ' ον όποιοι είχαν κατασκήνωσι οι Λευκοί, σχημάτιζε ένα φυσικό άχύρωμα άπρόσβλητο. Τ' ο κατέβασμα σ' αυτήν, καθώς και τ' ο άνέβασμα, ήταν έξαιρετικά έπίπονα.

— Γι' αυτό ο Βουαροζέ είχε κρίνει περιττό να τοποθετήση σκοπούς πρ' ος αυτό τ' ο μέρος. Έκει βρισκόταν μόνο τ' ο κάρρο, μέσα σ' ον όποιο ύπήρχαν η πυρτίς και τ' ο φυσίγνια τ' ος καρβανισού.

— Ο Ούδ' Σακάμε όμως, με τ' ο διαβολικό του μυαλό, σκέφτηκε να μπήση τ' ος άνδρας του μέσα στην κατασκήνωσι τ' ον Λευκών, βάζοντας τους να σκαρφαλώσουν σ' αυτή την χαράδρα, ενώ συγχρόνως οι ίδιοι να έπιπεύουν άπίθεσι κατά τ' ος μέτωπον.

— Μιά τέτοια έπιχείρησι θα δειλίαζε τ' ος Λευκούς, μά ο Ίνδος άρχηγός, προκειμένου να πετύχη τ' ο σχέδιό του, δέν διάτασε καθόλου.

— Κατόπι διαταγής του, πολυάριθμοι Ίνδοι, διαλεγμένοι απ' τ' ος πιο άγρότους και τ' ος πιο ευκινήτους, ξεκίνησαν και μέσα στην σκοτεινή νύχτα γλίστρησαν πρ' ος την διεύθυνσι τ' ος χαράδρας. (Ακολούθη)

Ο Βαχιάτ